

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Petrou Žákovou, advokátkou, se sídlem tř. Svobody 43/39, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., IČ 04084063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) J. K., III) F. M., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. KUOK 108205/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 16. 6. 2022, č. j. 65 A 118/2020-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2020, č. j. KUOK 108205/2020, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hranice, odbor stavební úřad, životního prostředí a dopravy, oddělení stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 6. 2020, č. j. OSUZPD/9387/20-6, kterým k žádosti společnosti Náš-Net Group s.r.o. bylo podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydáno dodatečné povolení pro stavbu „Telekomunikační zařízení Partutovice, p.č. XA“ na pozemku p. č. XA v k. ú. P., která je zcela dokončena.

[2]Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 16. 6. 2022, č. j. 65 A 118/2020-53, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že podstatou prvního žalobního bodu je tvrzení žalobce, že řízení o odstranění stavby neměl stavební úřad přerušovat v důsledku opakovaných žádostí o dodatečné povolení stavby, neboť tyto již byly obstrukční a nebyly podány ve lhůtě 30 dnů podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad měl podle žalobce bezodkladně po zastavení prvního řízení o dodatečném povolení stavby pokračovat v řízení o odstranění stavby a rozhodnout v něm. Konkrétně z uvedeného důvodu označil žalobce za nezákonné usnesení ze dne 2. 12. 2019, č. j. OSUZPD/30174/18-8, kterým stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby poté, co vlastník stavby podal dne 25. 11. 2019 druhou žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobce se však v žalobě omezil jen na popis skutečnosti, v níž zřejmě spatřuje vadu řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, aniž popsal, jak mohla tato vada, která se navíc měla odehrát v předchozím řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[4]Vady řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí by se podle krajského soudu mohl stavební úřad dopustit, pokud by věcně posoudil právně nepřipustnou žádost o dodatečné povolení stavby, za kterou se považuje v případě jejího podání až po právní moci rozhodnutí o odstranění stavby, k čemuž však v posuzovaném případě nedošlo. Lhůta 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby pro podání žádosti o její dodatečné povolení, která je stanovena v § 129 odst. 2 stavebního zákona, přitom není formulována jako propadná, a tudíž následkem jejího zmeškání je pouze to, že žádost podaná po této lhůtě již nemá sama o sobě vliv na řízení o odstranění stavby v tom smyslu, že by zakládala povinnost stavebního úřadu toto řízení přerušit. Žádost podaná po uplynutí lhůty 30 dnů se tedy nestává právně nepřipustnou a stavebnímu úřadu neznemožňuje v důsledku podání opožděné či opakované žádosti o dodatečné povolení stavby opětovně řízení o odstranění stavby přerušit. Měl-li tedy žalobce za to, že v řízení o odstranění stavby dochází k průtahům, mohl v příslušné době využít nástrojů k ochraně před nečinností stavebního úřadu upravených v § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), případně se obrátit na správní soud se žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), což však neučinil. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se však otázkou nečinnosti stavebního úřadu v řízení odstraňovacím nelze zabývat. Uvedený žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným.

[5]Dále žalobce vytkl správním orgánům obou stupňů, že se řádně nevypořádaly s námitkami, které uplatnil v předchozích řízeních o dodatečném povolení stavby, a stavebnímu úřadu také to, že pečlivě neodůvodnil splnění všech zákonných předpokladů pro dodatečné povolení stavby. K této námitce krajský soud zdůraznil, že pokud žalobce nespecifikoval, které jeho věcné námitky byly správními orgány opomenuty ani kterými zákonnými předpoklady vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se stavební úřad nezabýval a jak se absence takové pasáže odůvodnění tohoto rozhodnutí dotkla jeho práv, je třeba konstatovat, že se jedná o zcela obecný žalobní bod. Proto krajskému soudu nezbývalo než stejně obecně konstatování, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepostrádalo náležitosti vyžadované v § 68 odst. 3 správního řádu.

pokračování

Odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu sice neobsahovalo samostatnou pasáž, v níž by bylo popsáno, jaké podmínky byl stavebník povinen pro získání dodatečného povolení stavby splnit, avšak námitky žalobce směřovaly prakticky do všech podmínek pro dodatečné povolení stavby, a tudíž jejich vyvracením stavební úřad současně zdůvodnil, proč má tyto podmínky za splněné. Povinnost vypořádat se s námitkami uplatněnými v předchozích, již zastavených řízeních, přitom stavební zákon ani správní řád stavebnímu úřadu neukládaly. Ani tento žalobní bod nepovažoval krajský soud za důvodný.

[6]Dále krajský soud zdůraznil, že vlastník sousední nemovitosti je oprávněn napadnout rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pouze takovými námitkami, které souvisejí s ochranou jeho vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem, a naopak mu nepřislušejí námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolával ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jeho vlastnického práva. Následující žalobní body však nebyly spojeny s žádným tvrzením o vlivu namítaných vad do práv, resp. právní sféry žalobce. Ten sice popsal řadu skutečností, v nichž podle jeho názoru správní orgány pochybily (nesoulad stavby s ÚP Partutovice; absence odůvodnění vlivu stavby na pohledový horizont; absence stanovení požadavků na ochranné pásmo; nezabývání se přístupem ke stavbě z veřejné komunikace; nespecifikování pozemků, na kterých se má komunikace nacházet; rozpor napadeného rozhodnutí s rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. OSUZPD/13818/16-49, ve vztahu k závěru, zda se jedná o otevřenou krajinu; znemožnění ověření splnění požadavku ČSN na šířku přístupové komunikace z hlediska požární ochrany pro její nedostatečnou specifikaci), avšak neuvedl, jak se každé jednotlivé popsané pochybení mohlo promítnout v jeho právní sféře, přičemž zásah do ní namítanými vadami rozhodně není zjevný a soudu zřejmý.

[7]Na tomto závěru podle krajského soudu nic nemění skutečnost, že se stavební úřad i žalovaný uvedenými námitkami věcně zabývali, neboť kromě povinnosti vypořádat se s námitkami účastníků řízení má stavební úřad povinnost se při dodatečném povolování stavby zabývat z moci úřední celou řadou skutečností. Proto se stavební úřad nutně zabýval souladem stavby s územně plánovací dokumentací, přičemž se neopomněl vypořádat s námitkami, které žalobce v této souvislosti uplatnil. S výkladem příslušných regulativů územního plánu Partutovice stavebním úřadem a žalovaným se přitom krajský soud zcela ztotožnil, stejně jako s hodnocením charakteru dané stavby jako stavby technické infrastruktury související s bydlením. V podrobnostech proto krajský soud na jejich závěry odkázal, neboť žalobní námitka byla obsahově shodná s námitkami uplatněnými již ve správním řízení. Stejně tak krajský soud odkázal na úvahy žalovaného k námitkám žalobce týkajícím se přístupových komunikací pro vozidla jednotek požární ochrany, které jsou obsaženy v rozhodnutí o odvolání, kde se poukazuje na odborné posouzení zpracované Ing. J. a zdůrazňuje skutečnost, že se stožár nachází v otevřeném volně přístupném prostoru.

[8]Poslední žalobní bod podle krajského soudu směřoval proti projektové dokumentaci stavby, která se podle žalobce odpovídajícím způsobem nezabývá mechanickou odolností a stabilitou stavby, jež se naklání směrem k jeho pozemku parc. č. XB, a je tedy možné, že v případě zřícení ohrozí zdraví, život či majetek osob na něm se vyskytujících, případně jeho samotné využívání. Žalobce tvrdí, že v rozporu se statickým výpočtem, který

upozorňuje na možné problémy se založením objektu na hlíně, nebylo založení stavby konzultováno se statikem či geologem, že stožár má odlišný tvar a prostorové rozvržení a oproti statickému výpočtu, který počítal se zatížením svislými deskovými anténami, je na něm umístěna anténa o průměru cca 1.500 mm (v rozporu s uváděnými 300 mm). Předložit oponentní posudek pak žalobce nemohl z důvodu nemožnosti vstoupit na cizí pozemek.

[9] Krajský soud zjistil, že obsahově shodnou námitku uplatnil žalobce již v řízení před stavebním úřadem, který ve svém rozhodnutí uvedl, že posuzoval předložený statický výpočet, jenž počítá se zatížením různými typy antén až do celkové plochy 1,52 m². Dále zmínil, že má stožár stejné prostorové rozvržení jako ve statickém výpočtu pouze s tím rozdílem, že půdorysné kóty statického osového schématu jsou logicky menší než uvedené celkové kóty stanice včetně rozkládacích opěr s patními plechy, které jsou zakresleny na výkrese situace. V reakci na námitku nedostatečného zajištění stability stavby stavební úřad uvedl, že antény jsou umístěny na přívěsném vozíku, který je řádně ukotven, tudíž nelze souhlasit s tvrzením žalobce, podle něhož je objekt založen na hlíně. Totéž ve svém rozhodnutí zopakoval žalovaný, který k tomu dodal, že žalobce nepředložil žádný statický posudek zpracovaný autorizovanou osobou, který by statický výpočet Ing. P. rozporoval.

[10] Krajský soud považoval uvedené vypořádání žalobcových námitek za zcela dostatečné a odpovídající obsahu statického výpočtu autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb Ing. A. P. z ledna 2020. Stabilitou a podmínkami založení stavby se pečlivě a podrobně zabýval k tomu kompetentní odborník. Žalobcovy námitky jsou naopak zcela nepodložené a vycházející pouze z laických úvah a na nich založených obav o zřícení stavby. Žalobce namítá, že nebyl s to si obstarat odborný podklad k podpoře svých tvrzení o hrozícím zřícení stavby z důvodu jejího špatného založení, ukotvení či osazení konkrétními vysílači, neboť není oprávněn vstupovat na cizí pozemek. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalobce o umožnění takového vstupu vůbec vlastníka pozemku žádal a že by tento jeho žádosti nevyhověl. Jde tudíž o námitku lichou. Pravdivé není ani tvrzení žalobce, že v rozporu se statickým výpočtem nebylo založení stavby konzultováno se statikem či geologem, neboť takový obligatorní požadavek ve statickém výpočtu stanoven není. Ve statickém posudku se totiž pouze uvádí, že „*V pochybnostech doporučuji založení konzultovat se statikem nebo inženýrským geologem.*“. Pokud však takové pochybnosti při realizaci stavby nevyvstaly, nebyl důvod založení stavby dále konzultovat. Dále krajský soud ověřil, že výpočet statického zatížení stožáru byl Ing. P. proveden současně pro panelovou anténu, a to v počtu 3 ks o celkové hmotnosti 60 kg a rozloze 1,52 m², a dále pro další dva typy antén. Žalobcem tvrzené vychýlení stožáru z důvodu jeho osazení jiným typem antény z doložené fotografie pak nevyplývá.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní zopakoval průběh správního řízení, rozhodnutí v něm vydaná a vymezení žalobních námitek.

pokračování

[12] Nad rámec skutečností uvedených v žalobě stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávným posouzením právní otázky opakovaného přerušování řízení o odstranění stavby a následného vydání dodatečného povolení stavby aproboval libovůli stavebního úřadu. Judikatura totiž sice opakované přerušování řízení o odstranění stavby připouští, nicméně tento postup nevnímá jako automatický a připouští jej jen za předpokladu, že další žádost o dodatečné povolení stavby bude oproti žádosti předchozí odůvodněna novými skutečnostmi, které by mohly vést k jinému výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Jestliže však tomu tak není, nebude další přerušování řízení o odstranění stavby namístě. Zaprvé se totiž neřeší žádná skutečná předběžná otázka, která byla vyřešena v řízení o předchozí žádosti o dodatečné povolení stavby. Zadruhé by docházelo v podstatě k nekonečným obstrukcím v řízení o odstranění stavby a k vyprázdnění institutu řízení o dodatečném povolení stavby.

[13] Dále stěžovatel namítl, že jím uváděné skutečnosti se dotýkaly jeho zájmů a ochrany jeho vlastnického práva, a proto se s nimi měl žalovaný řádně vypořádat. Navíc dotčení či poškození veřejného zájmu bylo způsobitelné narušit výkon jeho vlastnického či jiného práva (např. ohrožením jeho oplocení v případě požáru a nemožností dojezdu požární techniky na místo).

[14] Konečně stěžovatel poukázal na pasáž odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud uvedl, že ověřil provedení výpočtu statického zatížení stožáru Ing. P. současně pro panelovou anténu, a to v počtu 3 ks o celkové hmotnosti 60 kg a rozloze 1,52 m² a dále pro další dva typy antén, přičemž stěžovatelem tvrzené vychýlení stožáru z důvodu jeho osazení jiným typem antény z doložené fotografie nevyplývá. Stěžovateli přitom není jasné, jakým způsobem krajský soud tuto skutečnost ověřil, když se k ní blíže nevyjádřil, a i pouhým zhlédnutím stavby je patrné, že předložený statický posudek, byť jinak pečlivě zpracovaný, se týká jiné stavby.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve odkázal na rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že k přerušování řízení o odstranění stavby stačí pouhé podání žádosti o dodatečné povolení stavby, které je možné učinit kdykoliv v průběhu odstraňovacího řízení, a to i během řízení odvolacího, přičemž stavební úřad může odmítnout jeho přerušování, jestliže podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby je zjevně účelové a obstrukční. Měl-li stěžovatel za to, že v řízení o odstranění stavby dochází k průtahům, respektive je protiprávně opakovaně přerušováno, mohl využít nástrojů k ochraně před nečinností stavebního úřadu upravených v § 80 správního řádu nebo mohl napadnout samotná usnesení o přerušování řízení o odstranění stavby.

[17] Dále žalovaný uvedl, že rozsah toho, co je oprávněn stěžovatel namítat, je determinován jeho postavením ve správním řízení, respektive tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena. Ochrana veřejného zájmu přitom není svěřena soukromé osobě, tedy vlastníku sousedních pozemků, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení ochrany zájmů veřejnosti promítají formou závazných stanovisek, souhlasů a vyjádření. V případech, kdy

se nevydává závazné stanovisko, posuzuje otázku souladu stavby s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování stavební úřad, který tak v posuzované věci učinil.

[18] Konečně žalovaný uvedl, že stabilitou a podmínkami založení stavby se pečlivě a podrobně zabýval autorizovaný inženýr pro statiku a dynamiku staveb Ing. A. P. Jím provedený výpočet statického zatížení stožáru byl přitom proveden současně pro panelovou anténu, a to v počtu 3 ks o celkové hmotnosti 60 kg a rozloze 1,52 m² a dále pro další dva typy antén. Stěžovatelova tvrzení jsou naopak zcela nepodložená a vycházejí pouze z laických úvah a fotografií.

[19] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[20] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského (městského) soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „*fu*vedení konkrétních stížních námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost argumentaci brojící proti závěrům krajského soudu, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se mívá s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40).

[22] Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, „*p*okud soud postupoval procesně bezvadně a zamítl žalobu řádně zdůvodněným rozsudkem [...] může se žalobce pokusit prosadit své argumenty ještě jednou za pomoci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) nebo b) s. ř. s. Je logické, že zde obsažená argumentace nebude z povahy věci nijak novátorská - ostatně v kasačním řízení nelze v zásadě řešit jiné otázky, než které byly předmětem řízení už u krajského soudu (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.). I když však žalovaný a krajský soud dospěli ke stejnému závěru, nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně zamění slovo 'žalobce' za slovo 'stěžovatel', a zašle jej Nejvyššímu správnímu soudu pod novým názvem 'kasační stížnost'. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] Vždy [...] musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější. V každém případě musí být z kasační stížnosti patrné alespoň to, že advokát napadený rozsudek četl.“

[23] Ve světle výše uvedeného nemohl Nejvyšší správní soud přehlédnout, že nynější kasační stížnost je z velké části pouze zkopírovanou žalobou a nikterak nereaguje na vypořádání věci krajským soudem, jak již bylo shora zmíněno. S touto podstatnou částí kasační stížnosti, kterou Nejvyšší správní soud výše nekonkretizoval, se proto nemohl

pokračování

vůbec zabývat pro její nepřipustnost, neboť fakticky směřuje jen proti závěrům žalovaného a stavebního řádu.

[24] Proto Nejvyšší správní soud mohl napadený rozsudek přezkoumat v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. pouze v rozsahu a z důvodů vymezených výše specifikovanými kasačními námitkami. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., avšak ve skutečnosti ji podal z důvodů podle písmena a) a d) téhož ustanovení, neboť v ní kromě nezákonnosti napadeného rozsudku nenamítal vady řízení před správními orgány, nýbrž vady řízení před krajským soudem.

[25] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[26] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou o nesprávném posouzení právní otázky opakovaného přerušování řízení o odstranění stavby a následného vydání dodatečného povolení stavby ze strany krajského soudu.

[27] Stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu v případě zjištění, že stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, zahájit řízení o odstranění stavby, jak vyplývá ze znění § 129 odst. 1 stavebního zákona. Podle odstavce druhého téhož ustanovení v oznámení o zahájení takového řízení má stavební úřad stavebníka poučit o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Pokud stavebník požádá v uvedené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené třicetidenní lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.

[28] Výkladem ustanovení § 129 stavebního zákona, resp. otázkou, kdy je třeba řízení o odstranění stavby přerušit, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, ve kterém dovodil, že podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, postačovalo k přerušení řízení o odstranění nepovolené stavby pouhé podání žádosti o dodatečné stavební povolení s tím, že neúplnou žádost musel stavebník doplnit k výzvě stavebního úřadu obsahující přiměřenou lhůtu (§ 45 odst. 2 správního řádu). Žádost o dodatečné povolení stavby mohl podle citované právní úpravy stavebník podat kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, a to i během řízení odvolacího. V případě, že by podání opakované žádosti o dodatečné povolení bylo zcela zjevně účelové a jeho hlavním cílem by bez pochybností bylo jen zdržovat řízení o odstranění stavby, mohl příslušný úřad odmítnout řízení o odstranění stavby přerušit. Zákonem č. 350/2012 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2013, sice došlo ke zpřísnění vůči žadatelům o dodatečné povolení stavby v tom smyslu, že podání této žádosti již nezakládá povinnost stavebního úřadu vždy přerušit řízení o odstranění této stavby, nýbrž

jen v případě, že stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se mu dostane poučení stavebního úřadu po zahájení řízení o odstranění stavby. Tato třicetidenní lhůta však není podle dikce § 129 odst. 2 stavebního zákona propadná, a proto její marné uplynutí nebrání stavebnímu úřadu i na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby opětovně přerušit řízení o jejím odstranění za použití § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41). Stěžovatel přitom v přípustné kasační argumentaci nikterak nekonkretizoval, proč byly opakované žádosti o dodatečné povolení stavby zjevně účelové či obstrukční a představovaly důvod pro odmítnutí přerušení řízení o odstranění stavby. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že obsah projednatelných stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Za této situace není možné v dodatečném povolení stavby po opakovaném přerušení řízení o jejím odstranění shledat pochybení stavebního úřadu.

[29] Krajský soud s poukazem na § 129 odst. 2 poslední věty ve spojení s § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona a na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou kupříkladu rozsudky ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98, a ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92, správně dovodil, že stěžovatel jako účastník řízení o dodatečném povolení stavby byl oprávněn namítat jen porušení svého vlastnického či jiného věcného práva k nemovitým věcem a naopak se nemohl dovolávat ochrany práv třetích osob a veřejného zájmu. S touto předchozí judikaturou opírající se o výslovné znění stavebního zákona se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i pro účely nyní posuzované věci a neshledává žádný důvod se od ní odchýlit. Stěžovatel přitom v přípustné části kasační stížnosti nespecifikoval, jaké jím uváděné skutečnosti zasahovaly do jeho právní sféry. S kasační argumentací o možnosti narušení výkonu vlastnického nebo jiného práva stěžovatele v důsledku dotčení či poškození veřejného zájmu pak nelze souhlasit, neboť ten se z logiky věci nemůže přímo dotýkat individuálních práv vlastníka sousedních nemovitostí jako účastníka řízení o dodatečném povolení stavby. Proto krajský soud nepochybil, když se blíže nezabýval žalobními body, které nebyly spojeny s žádnými tvrzeními o zásahu do práv stěžovatele v důsledku vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

[30] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že ověřil provedení výpočtu statického zatížení stožáru Ing. P. současně pro panelovou anténu, a to v počtu 3 ks o celkové hmotnosti 60 kg a rozloze 1,52 m² a dále pro další dva typy antén, přičemž z doložené fotografie neshledal stěžovatelem tvrzené vychýlení stožáru z důvodu jeho osazení jiným typem antény. Zmíněné parametry stožáru přitom skutečně byly obsaženy na str. 4 a násl. statického výpočtu Ing. A. P. z ledna 2020, který se týkal nyní posuzované dodatečně povolené stavby, a nikoliv stavby jiné, jak nesprávně stěžovatel uvádí. Ten přitom v přípustné části kasační stížnosti nezmnínil žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by závěry statického výpočtu zpochybnil, a proto lze přisvědčit závěru krajského soudu, že výpočet statického zatížení stožáru byl proveden dostatečně pečlivě a odborně.

[31] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil příslušné právní otázky správně, své závěry náležitě odůvodnil, a proto důvody kasační stížnosti uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly naplněny.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení má v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, jež jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace ovšem v dané věci nenastala. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu